

Po pondělním propadáku a úterním repete jsem byla kapek převálcovaná z toho, jak moc jsme se propadli. A přišlo mi, že se propadáme furt a furt. Na čtvrtek jsem si udělala plán, aby mi nakonec zas nebyl k ničemu ☐ .

Plán zněl - půjdeme cvičit vnímání mé maličkosti do stařiny. Rumíčka jsem poslala s Brtníkem, kterému se spálená noha ne a ne hojit, takže má teď naordinovaný jen odpočinkový procházky, žádnéj adrenalin. Ten jsem si nechala pro sebe. Ráno Talince docela šlo, pokoušet se o klidný venčení, místo toho, aby musela lítat jako splašená, rabovat a rádit. Což je přesně její představa o tom, co je to venčení. Ona si ani nezačuchá, nic si "nepřečte" , nezkoume, nemůže jen tak jít jako ostatní psi. Ne, ona musí opravdu čistě jen rádit. Tak se ji snažím vést k tomu, že můžeme opravdu prostě jen tak jít a nevystřelovat do prostoru. No tak zatímco ráno to šlo, teď to teda nešlo. Výsledek byl, že si našla opět houno, pak si našla..... nebo jinak, já to zkrátím. V podstatě kdyby:

nesežrala houno, nechtěla sežrat pizzu, nechtěla sežrat kost, neztratila uši má-li nos v zemi a nevzala při návratu z pole kramle na bývalý, zarostlý fotbalový hřiště, kde jsem díky tomu vynadala nebohý srně, která vyrazila z vysoký trávy, tak by to bylo docela dobrý ☐ .

Jak jsem měla původně v plánu jít do té stařiny, zůstaly jsme nakonec v podstatě na začátku pole. Měla jsem s sebou dva balonky, oba jsou ve velké oblibě, ale poslední dobou mi na balonky Tali zvysoka kašlala. V pondělí bych si mohla balonek narvat do trenek, a to by bylo tak všechno, co by se stalo. Rozhodla jsem se teda vzít balonky dva a udělat hru zajímavější. Už na kraji pole to vypadalo, že to dneska bude o něco lepší. A bylo :-). Už jen to, že nevypálila a nehodlala zmizet do kšá, ale po hození balonku opsala veeeeeeee.....eEEEE.....eeelikej oblouk a nechala se hlasem donavigovat zpátky, abych mohla dát do hry druhéj balonek. Řekla jsem si, že teda využiju toho, že se nevzdaluje tolik, kašlu na stařinu a budeme jen tam, kde nám to půjde. Protože jsem byla ráda, za to, že jí to aspoň někde jde. Páč v to pondělí bychom mohly být v jakýkoliv vzdálenosti od toho pole, a nesvedla bych nic, pořád by byla v tom hysterickým oblouku, kdy je schopná se přizabít, jen aby tam mohla jít.

Pro jakéhosi pána, který si tam něco šteloval na autě to musela být zajímavá podívaná. Protože jde ženská, jde pes, pak najednou utíká ženská, schová se za strom, vykukuje jako pako a pak utíká pes. .... aby spolu zase odešli na to pole a za chvíli utíkala ženská, hópła do

maliní (auuu!), vyčuhovala z maliní, nedělo se nic a pak utíkal zase pes, aby spolu zase odešli na to pole..... Ty jo blázelec prostě ☹ . No ale pak se mi podařilo ji na sebe hezky natáhnout a mohly jsme hrát na schovku.

Ne, že bych si dělala marný naděje, že by mě nějak intenzivně hledala, nebojte ☹ . Na schovku s balonkama. Aby to nebylo jen o běhání za balonkem, ale taky o práci v mozku. Tali dostala vždycky odložení, já poodešla, schovala ragbiče, poodešla do strany, přivolala Tali - ta PŘIBĚHLA!!! rovnou ke mně a pak dostala povolení hledat balonek. Jooooo, to jí to bavčilo. Aby ne, je to ohař, hledání je její práce. Občas jsme to proložily jen tak hozením, aby mohla taky letět a vypustit páru. A občas jsem jí dala volno na myšočichání. Pak jsem se jí schovala i já. Shodou okolností, akorát kolem procházeli dva kluci s borderkou na vodítku. A Tali, když zvedla hlavu od země a rozhlížela se, kde jsem, tak když mě nenašla, vyběhla za nejbližším pohybujícím se cílem. Tedy za těma klukama, čekala jsem, jestli jí to dojde, že to nejsem já ☹ ..... no jo, jo, nemůže jí to dojít, já vím. Nemá to kam dojít. Tak jsem pískla, ona to otočila a letěla ke mně. To vám mám vždycky takovou radost!!! No bylo to fajn, nečekaně fajn. Jen teda ten odchod z pole, ten jí nevyšel. Ani trochu.

Nikde nikdo, tak že si to zkusíme jít trochu navolno..... právě kolem toho hřiště. ušly jsme pár kroků a blik a projela křovím. Reakce na zavolání nula. Já tak rychle křovím neprojeďu, takže když jsem se prodrala na hřiště, neviděla jsem ji. Rychle jsem vyběhla ven, jestli není zpátky na chodníku. Nebyla, tak zpátky a do prostoru. To vyběhla ta srna právě, který jsem vynadala ☹ . Mno, poté vyběhla i Tali a vidouc, že jsem fakt našťvaná, zajela zpátky do trávy a tam si lehla. Došla jsem v naprostý tichosti k ní, cvakla ji na vodítko a šly jsme. Těsně před tím, než jsme opustily prostor hřiště, jsem ji beze slova zase odcvakla. A šly jsme v tý naprostý tichosti, kdy ticho by se dalo krájet ☹ , bok po boku po chodníku. Tali si nelajsla se vzdálit ani, když jsme míjely dva pesany, co šli po silnici. Došly jsme až ke klášteru, kde jsem ji zase dala na vodítko, protože o kus dál už je silnice, tu jsme přešly a u supermarketu jsem ji zas odcvakla. Vlítla do potůčku a šla ho vypít. No a pak jsme šly ještě k tomu inkriminovanému křoví, které skýtá nepřeborné množství hounozásob. A trénovaly to, že když se tam nejde, plynou z toho výhody v podobě hermelínu /syrečky jsem neměla ☹ /, pak si ještě 3x skočila do rybníčka pro míček a pak už jsme mohly dom a já s Brtníkem na germánštinu. A čoklidi si hospodařili doma sami. Neboli chrápali. Rumíček chrápal hned, neb byl uondán plutím a lítáním za balonkem, který provozovali s Brtníkem.